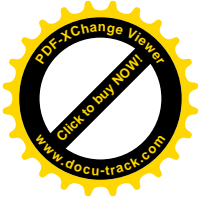
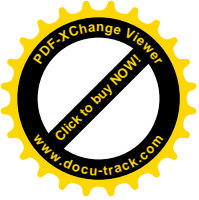

ΤΖΕΝΗ ΜΟΣΧΟΓΙΑΝΝΗ

Π Ο Ι Η Μ Α Τ Α

Άργος, 2013

Ταξίδι

Μέσα Σεπτέμβρη ήταν.

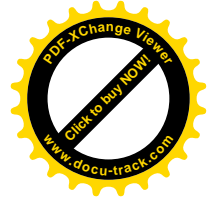
Λύσαμε τους κάβους
κι ανοιχτήκαμε
σε εικόνες δροσερές ενός
κόσμου
που φτιάχτηκε
για να τον ονειρευτούμε.

Κι οι μουσικές,
που μας έφερε ο άνεμος,
πρωτάκουστες.
Τα κατάρτια μας, από τότε,
συντονισμένα
στη συχνότητα του
θαύματος.

Τ' αστέρια, οι ψυχές μας
στον καθρέφτη τ' ουρανού.
Αυτό το ταξίδι μέσα μας
δεν θα τελειώσει ποτέ.

Κι ας μαίνονται γύρω μας οι
καταιγίδες.

Όλγα Λάμπρου

Κυριακές στη θάλασσα*

Όταν όλα γύρω σου
αλλάζουν,
δεδομένα, σταθερές,
νιώθεις πράγματι ανάγκη
για καινούριες αλλαγές.

Όσα νιώθω δεν μπορώ
μ' άλλους να τα μοιραστώ,
ανέγγιχτα κι ανείπωτα,
θέλω να σωθώ!

Να προδώσω όλα αυτά
που ξέρω μόνο εγώ να
συντηρώ
θα 'ταν ένοχο, το ξέρω,
το κρατώ για μυστικό.

Κι ένας ήλιος θα γεμίσει
όνειρα κενά.
Απέραντο της θάλασσας
γαλάζιο
θα σκορπίσει στ' ανοιχτά.

Με παρέα, γέλια κι ανεμελιά,
θα 'ναι η Κυριακή για μένα.
Κάτι σα μια ζωγραφιά.

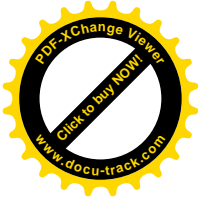
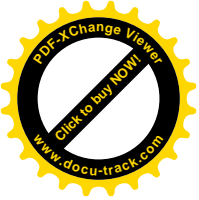
Με πινέλο ολάκερο δικό μου
θα γεμίσω με εικόνες,
πρόσωπα, χαρά,
όλα όσα μου λείπουν
για να νιώσω σιγουριά.

Κι όταν ο πίνακας δικός μου
θα γενεί
μέσα του θα κλείσω
θάλασσας αλμύρα και πνοή,
να του δώσω τη ζωή!

Κι αλήθεια κι αν δεν είναι
δεν πειράζει, θα μπορώ
να προσθέσω κάτι ακόμα
αν χρειαστεί - να το δεχτώ.

Της Κυριακής δημιουργήμα
τρανό,
βάλσαμο στον πόνο για
εμένα
όνειρο κρυφό.

* Εμπνευσμένο από το *Κυριακές στη θάλασσα*,
απόσπασμα
από το μυθιστόρημα *Τα ψάθινα καπέλα*, της
Μαργαρίτας Λυμπεράκη

Αντικρίζοντας την Σμύρνη[†]

Το βήμα μου δειλό,
νωχελικό,
σχεδόν απρόθυμο
τούτη τη στιγμή της
γνωριμίας.

Άγνωστο τόπο να διαβώ
ορέγομαι
μα και τρομάζω.
Μα λες πως άκουσε η Πόλη
τούτο τον καημό
και μια αγκαλιά από
θαύματα
με κάλεσε να δοκιμάσω.

Όσο κι αν η φαντασία
θέλησε την Σμύρνη να την
πλάσω,
κανένα όνειρο, καμιά μαγεία
δε θα μπορούσε να σκεφθεί
αυτή την Πολιτεία.

Κι ένιωσα ξάφνου λεύτερος,
σα να 'μωνα για πάντα
κάτοικος,
σώμα και ψυχή,
σε τούτη δω τη γη.

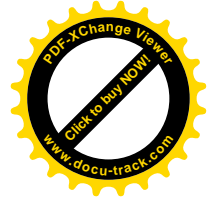
Ας ήταν για λίγο να 'μωνα
Θεός να τα προλάβω
όλα να τα δω σε μια στιγμή,
να ζήσω τ' όνειρο, το θάμα.

Λες κι η καρδιά εγνώρισε
εκείνο που πάντα
λαχταρούσε.
Λες κι η αναμονή των
χρόνων
άξιζε και θέριευε μονάχα
για να 'ρθει η μέρα τούτη
απρόσμενη
σαν λύτρωση, σα μάννα.

Και μεθυσμένος απ'
αρώματα
ανατολίτικα και μυρωδιές
της Σμύρνης,
τα μάτια κλείνω μια στιγμή
μες στην ψυχή τ' όνειρο
φυλάσσω.

Αυτό που ζω, θα 'ναι η αρχή
του ταξιδιού
και μια πορεία άλλη.
Τα βήματα γοργά τώρα πια
οδηγούν
να τρέξω, να σπεύσω, να
προλάβω.

[†] Εμπνευσμένο από το *Όταν πρωταντίκρυσα*. τη Σμύρνη, απόσπασμα από το μυθιστόρημα *Τα Ματωμένα Χώματα*, της Διδώς Σωτηρίου.

Ο μικρός πρίγκιπας[‡]

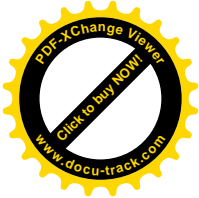
Άλλος πλανήτης μπροστά μου θ' ανοιχτεί.
Εμπειρίες, όνειρα τρελά,
απογοήτευση στο βάθος θα φανεί,
καθώς όλα μοιάζουν φυσικά.

Ρόδα ίδια και χιλιάδες,
τους ανθρώπους θε να βρω.
Κι άμα τύχει και ξανάβρω
μι' αλεπού θα ξαναδώ.

Είναι φίλη μου, δική μου,
μερωμένη, φιλική.
Μάθημα ζωής μου δίνει,
της φιλίας συνταγή.

«Δες με τα μάτια της καρδιάς».
Γίνε υπεύθυνος, μεγάλος.
Να το μυστικό για να γελάς,
να μη νιώσεις άλλο άδειος.

[‡]Εμπνευσμένο από το ομώνυμο παραμύθι του Αντουάν Ντε Σαιντ Εξυπερύ.

Κι η παράδοση ξυπνά[§]

Μέσα από κατακτήσεις λαϊκές
η παράδοση ξυπνά
από ένα λήθαργο βαθύ
σε συνειδήσεις και ψυχές.

Μοιάζουν πράγματα από πάντα
μαθημένα.

Ποτέ κανείς όμως δεν μπόρεσε
να τα 'χει ειπωμένα.

Ένας θησαυρός ανέγγιχτος,
μια παράδοση παρθένα,
που ένας δάσκαλος απλός
θα δώσει στον καθένα.

Κι αμέσως όλα μοιάζουνε
να παίρνουν χρώμα και ζωή·
τραγούδια, στίχοι, παραδόσεις
σε μια σύνθετη γραμμή.

Ο ενθουσιασμός γίνεται
σκοπός
και καταγράφει ιστορία,
πρόσωπα, πολιτισμό·
κι όλα ξάφνου αναβλύζουν
σ' ένα κύμα ζωηρό.

Ποιος θα τολμούσε άραγε
στ' αλήθεια να σκεφτεί
πως το σχολείο θα γινόταν
μια άλλη διδαχή;

Τα βιβλία ανοίγουν τις σελίδες,
τα γράμματα ορμούν και
ξεπηδούν
και τρέχουν για να γράψουν
ιστορία

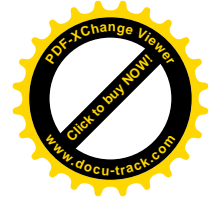
στα σοκάκια του χωριού.

Κι οι γέροντες σαν άλλοι
συγγραφείς
με ζήλο, τόλμη και χαρά,
καταδεικνύουν μια συγγραφή
ανείπωτη,
γι' αυτά που ξέρουν πιο καλά.

Κι αν το παράθυρο της γνώσης
δε βλέπει ήλιο στα παλιά
τότε μοιάζει μάταιο να ψάχνεις
κάτι άλλο στα τυφλά.

Ό,τι αξίζει, παραμένει μες στο
χρόνο,
ζει, θεριεύει.
Κι άμα φτάσει ο καιρός
θα βρει τον τρόπο να δεσπόσει
στης ζωής το δειλινό.

[§] Εμπνευσμένο από το διήγημα *Να 'σαι καλά δάσκαλε* του Γιώργου Ιωάννου

Σύγχρονες Θερμοπύλες **

Σπαρτιάτης σύγχρονος θα
γίνω.
Θα βάλω στόχους για αρχή.
Μ' όπλα μου το θάρρος, την
τιμή,
θα πρέπει να βαδίσω.

Κι αν για Θερμοπύλες
άλλες όρισα δυνάμεις να
φυλάσσω,
θαρρώ θα τρέξω να διαβώ, με
τους φόβους μου
θα πρέπει να συμπράξω.

Κι όσο κι αν αγωνιστώ,
ποτέ στ' αλήθεια δε θα πω
κουράστηκα, τα παρατάω.
Με δύναμη θα οπλιστώ
σε όσες μάχες κι αν διαβώ.

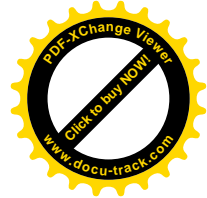
Το όνειρά μου, απρόσμενος ο
φόβος
θα τα στοιχειώνει.
Μήπως ο Εφιάλτης ξενυχτά
στου δρόμου μου την
ξενοιασιά;

Σαν καιροσκόπος άδικος
που βάλθηκε να ταπεινώσει
ό,τι στ' αλήθεια ακόνισα
στου χρόνου το αμόνι.

Οι Θερμοπύλες του Καβάφη
άνοιξαν μια πύλη και για μένα.
Με έθεσαν προ των καιρών
σε μια άλλου είδους πέννα.

Κι αν έλαβα έστω και λίγη
απ' την μαγεία, που
τόσο έντεχνα στολίζει
τόσο το νου και την καρδιά,
μου φθάνει με γεμίζει...

** Εμπνευσμένο από τις *Θερμοπύλες*, του Καβάφη.

Δυο βήματα απ' το όνειρο^{††}

Καινούρια μέρα ξημερώνει.
Ξάφνου τα όνειρα παίρνουν
μορφή.
Κι όλα γύρω μου
συνωμοτούν,
να χαράξω καινούρια αρχή.

Η πόλη όμορφη με συναντά.
Το καρδιοχτύπι χάνεται σε
μία «καλημέρα».
Τα πόδια μου έχουν φτερά
να φτάσουν παραπέρα.

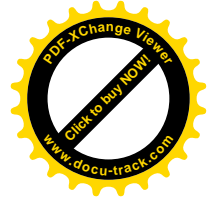
Εφτά πατώματα τ' όνειρο
ανεβαίνω.
Ψηλοί οι στόχοι κι αν
φανούν,
μια δύναμη κρυφή με
σπρώχνει.
Στο μέλλον μου θαρρώ,
οφείλω, πρέπει
ένα όνομα να δώσω.

Τ' άγνωστο μια πόρτα το
χωρίζει.
Μα να που ξάφνου όλα
χάνονται.
Η αλήθεια με τρομάζει.
Όλα δείχνουν άγνωστα,
ο φόβος με δαμάζει.

Η σκέψη πως το όνειρο
θα φυλακίσω μες τα «τείχη»
που κάποιοι άλλοι θα μου
πουν,
πώς πρέπει να τα χτίσω,
σαν κοφτερό μαχαίρι άφησε
το μέλλον μου στην άκρη.

Το σώμα αδύναμο,
δεν αντιδρά, μόλις που
προλαβαίνω.
Δυο βήματα μονάχα
στ' όνειρο πιο πίσω,
μα προτιμώ να ζήσω.

^{††} Εμπνευσμένο από το διήγημα *Γραφείον
ευρέσεως εργασίας*, του Μένη Κουμανταρέα

Όταν τα λόγια φτωχαίνουν^{‡‡}

Άνθρωποι λευκοί,
του κόσμου αλιευτές,
δυο μέτρα γης ζητάτε να σας
δώσω,
σα να 'ταν ο τόπος αλυκές
και σεις ο μέσος τρόπος.

Τι θέλετε στ' αλήθεια να
σκεφτώ;
Πώς τάχα νιώθετε την
πλάση;
Γι' αυτό κι άδικα πονώ
στου άσπλαχνου την κράση.

Θα 'θελα μονάχα να σας δω
πώς θα 'χετε στα χέρια
έναν κόσμο άλλο,
διαφορετικό,
μ' ακόνιστα μαχαίρια.

Μη μου ζητάτε να σταθώ
μεσίτης στ' όνειρά μου,
να σας πουλήσω κάτι που γι'
αυτό
ματώνει η καρδιά μου.

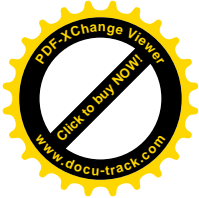
Μα πώς στ' αλήθεια να
μπορώ
έναν κόσμο ολάκερο να
δώσω
που δεν ανήκει στο λαό
μα έχει άγραφο Θεό;

Δάση, ζώα και φυτά,
πώς να χωρέσουν σ'
αγκαλιά;
Αγέρας, όνειρα, βροχή,
διανοείστε το γιατί;

Θέλει του κόσμου όλο το
χρυσάφι
και μια ψυχή από μετάξι
να καταφέρει ν' αγοράσει
μια σταλιά μονάχα πλάση.

Μα πάνω απ' όλα αποζητά
αγάπη αγνή και αγκαλιά
σ' ό,τι γιομίζει αυτή τη Γη
που αποκαλείτε ακριβή.

^{‡‡} Εμπνευσμένο από το κείμενο *Ένα παλιό
μήνυμα για το σύγχρονο κόσμο του Σιάτλ*
(αρχηγού μίας φυλής Ινδιάνων.)

Η Μάνα^{§§}

Ένα φως και μια ελπίδα
ένα χάδι διαρκές·
μια αγκαλιά γεμάτη κρίνα,
ένα δώρο συνεχές.

Όσο η μάνα κουμαντάρει
το καΐκι της ζωής,
θα περάσει Συμπληγάδες
για να νιώσεις ασφαλής.

Κι αν ο τίτλος καπετάνιος
θα δοθεί σε κάποιον άλλο,
τη μάνα δε τη νοιάζουν
δόξα, δώρα και τιμές.

Πού τη βρίσκει τόση αγάπη
και περίσσευμα βαστά;
Ποιος μπορεί στ' αλήθεια
να' βρει
την πηγή του την κρατά;

Σ' έναν άνισο αγώνα
μες το στίβο της ζωής
καταφέρνει να δαμάσει
πόνους, θλίψη και οργή.

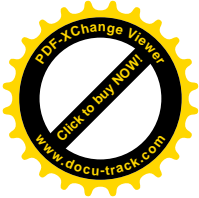
Ένα δώρο στους ανθρώπους
από χέρι Θεϊκό
είναι η μάνα στον καθένα
για να διώχνει το κακό.

Σα λιμάνι απάνεμο
που σβήνει τρικυμίες,
σα βάλσαμο, σα γιατρικό
σε πλήθος κακουχίες.

Ο Δημιουργός λυπήθηκε
τ' ανθρώπου τον αγώνα.
Συμπαραστάτη έδωσε
σε δύσβατα αλώνια.

Σαν όγδοο θαύμα προίκισε
το πλάσμα αυτό με δώρα·
μοναδικό το χάρισμα να
εμφυσά
πνοή ζωής και ζεστασιά.

^{§§} Εμπνευσμένο από το μυθιστόρημα *Η μάνα*
της Περγί Μπακ

Τόλμησε το 'ΟΧΙ' να πεις ***

Σ' αυτούς τους μονότονους
τους «αριθμούς»
η ζωή κρύβει χαρακτήρες.
Μια σκέψη, έναν φόβο,
μια στιγμή γεμάτη τρόπο.

Κι όταν φθάσει η ώρα
για το μεγάλο 'ΟΧΙ',
συνείδηση, περιστροφές, μα
και ντροπή,
θα φέρουν κι άλλο 'ΝΑΙ'.

Κι όμως, όταν νιώθεις πως
αδίκως κάποιοι άλλοι
θα κινήσουν της δικής σου
της ζωής το νήμα,
όρθωσε ανάστημα γερό·
θέσε προ των πάντων
το δικό σου το καλό.

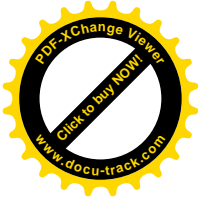
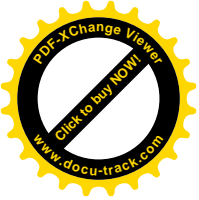
Κι αν το δίκιο σου σε πνίγει,
δειξ' το, φώναξε, μπορείς·
οφείλεις αν μη τι άλλο να
μπορείς ν' αντισταθείς.

Αξιοπρέπεια να προβάλεις·
άδολο μα δυνατό χαρτί·
του αγνώστου την απάτη
να σκεπάσεις με ντροπή.

Δικαίωμα και βούληση
ταιριάζει σ' έναν αγώνα
διαρκή.
Η ψυχή κι αν σε ταράζει
θα παλέψεις, θα το δεις!

Πες το 'ΟΧΙ', δεν πειράζει,
μη σου βγαίνει το γιατί.
Για το 'ΝΑΙ' να νιώθεις φόβο
τι θα φέρει πιο πολύ.

*** Εμπνευσμένο από το αφήγημα του Άντον
Τσέχοφ Ένας αριθμός

Όταν το δράμα γράφει ιστορία^{†††}

Δόξα και θάνατος μαζί πορεύονται συνάμα, σα να 'ταν όλοι σύννομοι για ένα τέτοιο δράμα.

Κι αν ο χειμώνας καρτερεί το κρύο να λιμνάσει, τόσο η ψυχή θα νοσταλγεί το θάρρος για να δράσει.

Μεγαλεία κι ένδοξη ζωή μοιάζουν σαν παραμύθι. Μα του δυνάστη η βουλή θ' αλλάξει αυτή τη ρήση.

Όλοι με μιας κουβάρι γίνονται, αναζητούν τη λύση. Μα τότε η πείνα αποσπά του καθενός την κρίση.

Πέννες, βιβλία και χαρτιά αφήνονται για λίγο· προέχουν άλλα, πιο σημαντικά να δουν, με άλλο ζήλο.

Λίγο πιο πέρα μακριά οργή και θάνατος ξεσπά. Πρώτη αντίσταση προβάλλει έστω για λίγο, θα προλάβει;

Πρώτο 'ΟΧΙ' θ' ακουστεί κι ας είναι μαντρωμένο· αφού έτσι θέλησαν, να δουν μικρό παιδί φυλακισμένο.

^{†††} Εμπνευσμένο από το κείμενο *Από δόξα και θάνατο*, απόσπασμα από το μυθιστόρημα *Εικοστός αιώνας* της Μέλπως Αξιώτη